

Arrest

nr. 145 890 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde beslissing onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Eveneens op 24 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 16 oktober 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van J.(...) A.(...) – attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

C.(...), L.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk; Griekenland Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet Van 15 december 1980.

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

N'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d' un visa valable.,”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM:

“Aangezien het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten tenslotte een manifeste bedreiging voor zijn gezinseenheid vormt, nu hij hierdoor gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten, daar waar hij op rechtsgeldige manier aan het economisch verkeer wil deelnemen;

Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privé en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien is en nodig is in een democratische samenleving en dit in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat het geciteerde artikel 8 EVRM rechtstreeks toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt.

Dat de aan verzoeker betekende bevel een manifeste bedreiging van zijn privéleven inhoudt, nu hij hierdoor gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten;

Dat de beslissing waarbij aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten aldus een onwettige en onevenredige inmenging in het privéleven van verzoeker vormt :

Dat verzoeker immers de gezinssamenstelling laat geworden waaruit blijkt dat talrijke van zijn familieleden woonachtig zijn in België;

Dat deze familieleden oorspronkelijk in een gelijkaardige situatie vertoefden als verzoeker en thans weldegelijk hun regulier verblijf in België kennen.”

3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen privé- en gezinsleven' uit het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied ervan. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte bindingen in het land van verblijf.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker door aan zijn verzoekschrift een samenstelling van gezin toe te voegen (Verzoekschrift, bijlage 4) van een zekere C. Lh., die woonachtig is in Anderlecht terwijl hijzelf blijkens zijn verzoekschrift in Antwerpen woont, geen enkel concreet element aanreikt dat zou wijzen op het bestaan van een effectief beleefd privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied. Het loutere gegeven dat de vermelde personen familieleden van verzoeker zouden zijn, volstaat niet om een gezinsleven aannemelijk te maken. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin of privé-leven slechts vereist indien er sprake is van een privé- of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

3.6. De raadvrouw van verzoeker slaagt er ter terechtzitting niet in de familiebanden van verzoeker met de personen uit de gezinssamenstelling te verduidelijken en gedraagt zich met betrekking tot de opgeworpen exceptie naar de wijsheid van de Raad. De Raad stelt vast dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor de exceptie gegrond is.

Het beroep is niet ontvankelijk wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN